

рич
КАЛЕНИК ЛИСЮК

В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВДИ

СПРАВА УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВСЬКИХ
ВЗАЄМОВІДНОСИН

СІЧЕНЬ 1964, ОНТАРІО, КАЛІФОРНІЯ

У ПРОДАЖІ Є НОВІ ВИДАННЯ КНИЖОК:

1. "Українсько-єврейські взаємовідношення"

О. Брик, сторінок 383. Ціна \$4.00

2. "Що несе з собою комунізм?"

В. Ковалик. Сторінок 136. Ціна \$2.00

3. "Масонерія — руїна віри і народів"

В. Ковалик. Сторінок 173. Ціна \$3.00

4. "В сітях міжнародних змовників"

І. Гладун. Сторінок 32. Ціна \$0.50

5. "В обороні Української правди"

К. Лисюк. Сторінок 40. Ціна \$0.50

При замовленні 5 до 10 книжок 10% опусту.

Замовлення слати на адресу:

PATRIOTIC BOOK SHELL

412 West Base Line — San Bernardino, Calif.

Замовлення малі можна слати поштовими марками.

Замовлення можна слати в українській мові.

КАЛЕНИК ЛИСЮК

В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВДИ

**СПРАВА УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВСЬКИХ
ВЗАЄМОВІДНОСИН**

СІЧЕНЬ 1964, ОНТАРІО, КАЛІФОРНІЯ

**МАТЕРІАЛИ ДЛЯ ЦЕЙ БРОШУРИ ВЖИТИ З ТАКИХ
ВИДАНЬ :**

1. **"Zionist Network"** — Senator Jack B. Tenney, 1953.
2. **"Know you enemy"** — Robert H. Williams, 1950.
3. **"American Mercury"** — 1959 Sept., 1960 January.
4. **"Now and Forever"** — Samuel Roth, 1925.
5. **"You Gentiles"** — Maurice Samuel, 1924.
6. **"Secret Societies and Subversive Movement"** — Nesta H. Webster, 1955.
7. **"World Hoax"** — Ernst F. Elmhurst, 1963.
8. **"The Architects behind the World Communist Conspiracy"** — Ron Gostick, 1945.
9. **"Material Concerning Ukrainian-Jewish Relations"** — 1956 — Ukrainian Bureau.
- 9 a. **"Jewish atrocities in the Holy Land"** — Arab delegation in U. N. Organization. 1948.
10. **Hidden Empire.**
11. **"Quotes! Quotes!! Quotes!!"** — Christian Nationalist Crusade. 1963.
12. **"The March of Bolshevism"** — Geo. W. Amstrong. 1945.
13. **"The Cross and the Flag"** — 1963, August.
14. **"The Jewish Anti-Communism"** — George Piscney. 1956.
15. **"The World Conquerors"** — Louis Marschalko. 1958.
16. **"Українсько-єврейські взаємовідношення"** — О. Брик, 1961.
17. **"Місія України"** — 1962. Ч. 1.
18. **"Масонерія руйна віри й народів"** — В. Ковалик, 1953
19. **"Що несе з собою комунізм"** — Олекса Ковалик, 1953
20. **"Рік на Великій Україні"** — Д-р Осип Назарук, 1920.
21. **"Вал'ю оф Армс"** — Ген. Шандрук, 1962, А. З. III.

ВІД АВТОРА

Після 1920 року, на еміграції між Жидами й Українцями витворилося "цікаве" положення. Жиди оп'яніли від успіхів російської революції і, як вели, так далі провадять напад на українську спільноту, де лиш можуть, бо кожна національно-незалежна держава стоїть на перешкоді їхнім плянам. Жертвою такої трівлі впав блаженної пам'яті С. Петлюра.

Українцеві слід було сказати собі, що він Українець, коли на нього з боку Жидів посипались обвинувачення: петлюрівський погромник, підпалювач расової ненависти, антисеміт та інші "смертні гріхи". По цілій Америці, а то й по цілому світі, до 1935 року, тяжко було знайти двох-трох Жидів на тисячку, які були би проти московського мейд ін СССР комунізму, чи московського агресора і його комуністичної диктатури.

Після 1935 року в СССР зайшли великі зміни. Сталін пірвав із сіоністами та почав у СССР звільняти Жидів із вищих урядових посад, замінюючи їх своїми людьми. Сталін у 1934 році дав Жидам для поселення землю в Біробіджані, замість України і Криму почав гльорифікувати свою особу, повернув до старого московського націоналізму-месіанізму, залишаючи комуністичну систему з її п'ятою колоною по цілому світі, як засіб підпорядкувати світ диктатурі Москви.

З того часу жидівська преса, стала деколи критикувати уряд СССР, але не самий комунізм ані його систему, як корінь зла. Після другої світової війни, світові змовники побудували "Юнайтед Нейшен" Організацію (ЮНО) в Нью-Йорку, як продовження "Ліги Націй", що діяла у Швейцарії після першої світової війни.

Американська і світова преса, контрольована світовими змовниками, отверто рекламувала ЮНО, як одинокє ніби спасіння від війни й диктатури. Сталін став отверто вести акцію проти Жидів у СССР. Хрущов, занявши місце Сталіна, пішов тим же шляхом, але ще більш повів акцію проти Жидів. Він відкликав кару смерти за антисемітизм, що була введена Леніном у

1918 році. Хрущов заявив у пресі СССР що: "СССР не веде боротьби з жидівством як таким, тільки з сіоністами, як шпіонами американських капіталістів".

Час від часу в советській пресі появлялися антисемітські статті. Судово переслідують там деяких Жидів довголітньою карою та навіть смертними присудами.

Уряд СССР пірвав дипломатичні зносини з Ізраїлем. Почав підбивати під свою владу інші народи, де лише міг. Антисемітизм у СССР пішов так далеко, що в 1960 році був там погром у м. Буїнск. У 1961 році був погром у Ташкенті, який продовжувався 6 днів. Юрба громил жидівські помешкання і декого побили, але вбитих не було. Погром почався з того, що юрба обвинуватила Жидів, що вони забили хлопця і крові вжили на мацу. (Чи може бути більш ідіотське посуджування?, К. Л.). Поліція не перешкаджала в погромі на протязі 6-ти днів. Коли жидівство подало до суду за відшкодування, то суд справу відкинув на основі недостачі доказів.

Жидівство подало протест до Юнайтед Нейшен Організації в Нью-Йорку проти того погрому в надії, що звернення до "вільного світу" вплине на СССР і припинить переслідування Жидів у СССР. Про ті погроми писалося в пресі: "Джуїш Повст" у Канаді, "Лос Анджелос Таймс" від січня 1963 р. Преса докладно подавала хід цього московського злочину.

Сьогодні світ поділився на Захід і Схід. Тепер змагаються з собою дві сили за володіння нашою планетою. З одного боку московський імперіялізм-месіанізм, із другого світові змовники — Світовий Уряд. Ті обі сили, як засобу для опанування світу, вживають радикалізму, соціалізму, комунізму.

Після 1945 року йде холодна війна між СССР (Сходом) і світовими змовниками творцями Світового Уряду (Заходом).

Хрущов, спираючись на мілітарну силу і свою п'яту колонію по цілому світі, час до часу роздуває вогнище антисемітизму в СССР, розраховуючи на те, що на випадок зіткнення з Заходом, антисемітизм може ще йому пригодиться. Обидві ті сили бояться війни, бо знають, що обі можуть бути похоронені в розвалинах зруйнованого світу. Той, хто пильно слідкує за пре-

сою, може прослідити оті політичні комбінації згаданих двох сил. Для всього ж вільного світу, отже і для нас Українців, оті дві сили однаково ворожі, і московський імперіялізм-месіанізм, і світові змовники — Світовий Уряд.

Саме тепер між тими двома силами йде дипломатична гра: хто кого обдурить і хто перший скрутить карк.

Плани тих двох сил можуть бути змінені й уневажені, не революційним шляхом, а парламентарним, коли ще вільні народи проснуться, і тоді можуть усе змінити. Такою силою, яка б могла змінити хід подій, є консервативний елемент у цілому світі; коли не стане його, то ті дві сили прийдуть до зудару або об'єднаються на деякий час. Але хто б із них не виграв: диктатура над світом принесе загалу вільній людині. Великий письменник Достоевський писав:

"Будуче царство соціалізму буде страшною тиранією кримінальників і вбивників, вони кинуть людство у правдиве пекло духових страждань і матеріальних злиднів".

Частинно многі з нас це вже бачили і перенесли на своїх плечах те соціалістичне царство.

Тому жидівство за останні 10-15 років, маючи різні фундації, а в тім і Фундацію Форда, старається приєднати на свою сторону виходців з Європи на еміграції, в першу чергу науковців, пресу та провідників спільноти. У 1961 році в Нью-Йорку започатковано Українсько-Жидівську Конференцію "Круглого стола". Друга така конференція відбулася в листопаді 1962 року в Нью-Йорку. Із жидівського боку були на тій конференції в більшості прихильники Світового Уряду чи приклонники соціалізму, а з українського боку були не провідники української спільноти, а люди або залежні від фондів, або малозначні в українській спільноті, і вони саме осудили Українців як антисемітів. Ціллю тих конференцій мало би бути полегодження напруження між Українцями й Жидами та налагодження добрих взаємовідносин. Сама по собі це ідея добра і дуже побажана. Але питання: з ким Українці мали б говорити? Чи з тими жидівськими середовищами, які є сторонниками Світового Уряду і прокомуністами та мають у

плянах знищити все населення України, як це подає лідер сіоністів Самуель Рот у своїй книжці "НАУ ЕНД ФОРЕВЕР", виданій іще 1925 року? Він пише, що коли прийде їх король Месія, то:

"Там, де Петроград і Москва буде лише велике цвинтарище і залишать лише немовлят. (Змилювався Бог над раком і дав йому ззаду очі. К. Л.).

З Польщі й України він зробить пустиню, а жінок перед тим, як їх знищити, то віддасть на потіху" (сторінка 142 тієї книжки).

Чи українство мало би йти на переговори з тими жидівськими групами, які явно стоять проти комунізму, Світового Уряду й усякої диктатури, як нпр. рабін Шульц, який організував кілька жидівських антикомуністичних організацій за що його інші рабіни скинули з рабінату. Чи за Юдейською Радою (Кавнсил), яка є проти комунізму й сіонізму за американську конституцію і право для вільного світу та демократію?

Друге питання: хто би мав говорити в імені української спільноти на тих конференціях, де б мали рішатися такі важні справи? Чи Тюха, Матюха і Колупай із братом, чи представники нашого проводу як УКК, УНРади та інших політичних груп?

Я принаймні не вірю, щоб усі жидівські провідники вище згаданих організацій в Америці могли погодитися та разом узяти участь у переговорах з українськими провідниками. Не вірю тому, що ініціатори того "Круглого стола" не бажали б такої конференції, бо ж у їхній плян входить лише використання української спільноти для власних цілей, які розходяться з українськими ідеями й цілями.

Коли би прийшлося і було можливим говорити за "Круглим Столом" із жидівськими провідниками, то з такими хіба, які явно і ясно стоять проти комунізму й Світового Уряду, а за побудову вільного світу, на демократичних засадах, а не на диктатурі Москви чи Світового Уряду. Не може українство йти з тими групами, які отверто стоять за комунізмом, от нпр. подає "Джуїш Лайф" Нью-Йорк, липня 1-го 1963:

"Жиди мусять приєднатися до побороювання антикомуністичної істерії". — Або як подає "Джуїш Войс", (Нью-Йорк за липень і серпень 1941, сторінка 23 (1-6) наступне:

"Антикомунізм є антисемітизм".

Отож нам неподорозі з тими групами Жидів, які заклеїли нас антисемітами лише тому, що ми антикомуністи, а такими є більшість української спільноти на еміграції та в Україні. Ми з досвіду знаємо, що кожна людина, яка критикує Світовий Уряд, комунізм чи цитує з їхньої жидівської преси те, що вони пишуть проти нас, то вже по їхньому "антисеміт".

Дивне, чому в тій справі не забирає голосу українська преса та наші політичні провідники? Цю справу треба зрушити та довести до полагоди українсько-жидівських взаємовідносин, як для двох народів, що в будучині могли б мати спільні інтереси співжиття в майбутній вільній Україні.

На мою скромну думку, то Жидам і Українцям треба виложити на стіл всі обвинувачування, як з одної так і з другої сторони, розібрати їх, а тоді можна сказати, хто більш завинив та хто перед ким мав би вибачатись.

З українського боку треба подати всі документи про голод 1933 р. в Україні, Винницю, Житомир, Луцьк. Подати зрадницьку діяльність жидівських лідерів в Україні, яким наша влада довіряла, а які таємно нищили нашу молоду державу (диви: рапорт київського адвоката Раппапорта, провідника Поалей Ціону). Всіх тих злочинів допустився в Україні Советський уряд, у якому було 80 до 100% жидівських комісарів у найвищих державних установах, які в той час рішали долю України й українського народу. Розглянувши все те добре, щойно тоді можна буде подати собі руку, раз на завжди постановити співпрацю та не вертатися до минулого і не робити злочинів у будучині один одному.

Український нарід, як такий, ніколи не був ненавистником Жидів, як нації і не є таким сьогодні. Українська преса, українська влада в Україні за часів 1917-1920 рр. та наші письменники ніколи не писали закликів до ненависти проти Жидів чи за погромами, як це робили Москалі й біла армія. Уряд в Україні поборював усіякі прояви погромів та в багатьох випадках розстрілював погромників, а потерпілим від погромів, навіть коли те робила біла армія чи красноармійці, як це було нпр. у Глухові в Україні, помагав десятками мільйонів гривень.

Уряд УНР видав 20.000.000 гривень на допомогу потерпілим від погрому в Проскуріві, а також 11.460.000 гривень уряд УНР видав через прем'єра Мартоса для всіх, що потерпіли від погромів, незалежно хто ті погроми вчинив. Де тільки можливе було, там погромників арештовано та віддавано під суд, як то було з отаманом Семосенком і його козаками за проскурівський погром.

Під час розправи над убивником бл. пам'яті Отамана Петлюри в Парижі, в Москві видано книжку п. н. "Українські погроми", в котрій подано всі погроми, які лише були в 1917-1920 роках, але поминуто в ній погроми Красної Армії в Глухові та інших містах. У цій книжці є багато світлин людей, побитих під час погромів, але нема між ними дітей і лише мала кількість жінок. У цій книжці є фотостат із документу жидівської комісії, яка вела статистику та розслід погромів. Там подано таке:

Погромів у Білорусі було	— — —	48
Погромів у Польщі	— — — — —	63
Погромів в Україні	— — — — —	132
Погромів Білою Армією	— — — —	187
Погроми різними бандитами	— —	349

Жидівство хоче поставити навколішки Українців, щоби призналися і до тих погромів, що їх зробила Червона Армія, бандити та Біла Армія чи демобілізовані жовніри царської армії, які проходили через Україну, громлячи і плундруючи Україну.

Жидівські провідники тих часів, як от проф. Соломон Гольдельман та Черіковер і і. у своїх працях і жидівській пресі в той час писали, що погроми робили бандити, демобілізована царська армія і Біла Армія. Вони не винували українського уряду чи української спільноти, а навпаки правдиво висвітлювали ті погроми та боронили українство від роблених йому закидів.

Але таке було 44 роки тому назад, а тепер жидівство винусе Українців у всіх погромах, які були поповнені: бандитами, Білою Армією, Червоною Армією і і., з якими то злочинцями боролася наша влада. Насувається питання: для якої мети жидівству потрібне таке несправедливе обвинувачення всього українського народу?

"Новий Шлях" у Канаді подав у 1958 році, що пані Мілена Рудницька свого часу публічно перепрошувала Жидів за погроми ("в імені української нації"). Або таке ж саме робив Е. Стахів, який нещодавно закликав Українців до беззастережного самооскарження в жидівських погромах, як подав той же "Новий Шлях" у 1958 році. А чи ті особи просліддили причини тих погромів? Чому вони не згадують про всі ті злочинства, які поповнив уряд СССР, у яким було 80-100% Жидів і які контролювали уряд, політбюро й Комінтерн. У їх руках була доля України і це вони відповідальні за всі ті злочини як Винниця, Житомир, Луцьк та голод у 1933 році, в яким згинувло 7,000.000 українського народу.

На один із тих найбільших злочинів, про голод у 1933 році, кидає трохи світла сенатор Джан Тінней, який був передсідником сенатської слідчої комісії для підбивних дій на протязі 9 літ. Він видав кілька книжок у тій справі. В одній із тих книжок п. н. "ЗАОНІСТ НЕТВОРК" (на сторінках 52 і 56) він подає докладно про змову жидівських мільйонерів-сіоністів для заселення України і Криму жидівським населенням та виселення Українців у Сибір. Для того в Америці зорганізовано спеціальний комітет АГРО-ДЖОЙНТ, який зібрав на ту ціль до 1929 року 139,000.000 дол. Той комітет мав умову з урядом СССР на поселення Жидів в Україні по 10.000 осіб річно. Вже в 1929 році, себто п'ять літ після умови, поселено в Україні з Кримом 250.000 Жидів, як подає українська енциклопедія. Про те поселення Жидів згадує також жидівський історик Авсубел. У СССР зорганізовано для тієї мети комітет Комзет, який від уряду давав грошову й матеріальну допомогу тим поселенцям, а також від 25-50 десятин на садibu. Отже в той час, коли українське населення обкладали тяжкими налогами, розстрілювали, саджали в тюрми та гнали в Сибір, тоді для жидівського населення була допомога з Америки і від уряду СССР. Жидам давали землю, а відбирали її навіть від тих Українців, які мали 5 чи 10 десятин, бо це були "куркулі". Оту ганебну подію потвердив і сам Хрущов та виявив цілий плян Сталіна. У 1956 році 25-го лютого в своїй таємній промові на XX-му з'їзді комуністичної партії Хрущов сказав:

“Українці уникнули цієї долі переселення тільки тому, що було їх надто багато та не було місця, куди б можна було їх усіх переселити. Інакше б вони були переселені з України”.

А коли не було змоги виселити всіх Українців з України, тоді стали винищувати її населення різними способами, вкінці ж викликали там голод, щоб винищити український нарід та побудувати для Жидів Сіон, як це подає сенатор Джак Тінней (сторінка 52).

Ще один документ відомих жидівських лідерів свідчить що всі злочини, вбивства і голод в Україні були заплановані. У 1933 році Чарлс Р. Крейн (Жид) у своєму листі до Едварда Менделя Гаузе 21-го жовтня 1933 року писав таке:

“Це добра подія, що Советський Союз вийшов на верх і виявив себе, що він справді є Жидівською Імперією, вбиваючи, виголоджуючи та знущаючись над християнами без загрози покарання”.

(Charles R. Crane (Paris, France) in letter to Edward Mendell House, New York, N. Y., October 21, 1933. — Yale University Library, New Haven, Conn.).

Маються сотки документів і свідків на доказ штучно проведеного голоду в Україні та винищування українського населення з ціллю заселити українські землі Жидами. Отже, коли Жидівство винує Українців за чужі провини, то чому ті Українці, що сидять за “Круглим столом” із Жидами, не витягнуть на денне світло всіх тих злочинів, які поповнили Жиди над українським народом? Чи може за їх злочини мали б Українці в “імені української нації”, яку Жиди нищили голодом і розстрілами, перепрошувати Жидів, як це зробила пані Мілена Рудницька та Е. Стахів?

Для будучої історії нашим обов’язком є зібрати всі документи, світлини, засвідчення наочних свідків, пресу й книжки в тій справі та видати документально всі подробиці про ті нелюдські ганебні злочини, почавши з 1917 по 1935 роки, в яких жидівство в уряді СССР контролювало всі народи під Росією.

Цікаве те, що коли Жиди ведуть переговори за “Круглим столом” для поладнання наших взаємовідносин, то в той же час їхня преса, де тільки може, паплюжить українську націю, витягає історію ще з 17 віку та

закидає нам погроми. Погром це найбільш гідкий злочин: коли озброєні люди вбивають безборонних дітей, жінок, старих людей. Але хіба не такий самий злочин, коли для пімсти чи своїх власних цілей виморюють мільйони людей, як це було в Україні?

Ще одне питання: чому жидівство останніми часами так накидається на українство, як ні на яку іншу націю та все закидає нам чужі гріхи — погроми, а мовчить про погроми, роблені Червоною Армією, російською Білою Армією чи царською на землях України?

А може б так заглянути в історію Жидів в Ізраїлі? Не колись, а теперішню. Після 2000 літ Жиди повернулися до Палестини і створили там свою державу Ізраїль. На тих землях у Палестині жили півтора тисячі літ Араби, яких Ізраїль вигнав на пустиню, де вони й досі живуть у шатрах. 800.000 народу з дітьми й жінками живуть на піску, одержуючи по 8 центів денно на їжу від допомогового комітету. Все їх майно забрали собі Жиди і далі роблять погроми над Арабами, які ще живуть в Ізраїлі, щоб вигнати їх та посісти їх майно. У 1948 році вийшла брошура, видана Арабами п. н. "Jewish atrocities in the Holy Land", стор. 78, як меморандум до Юнайтед Нейшен Організації. В цій брошурі подали про погроми, які Жиди робили над Арабами. Один із тих погромів був 10-го квітня 1948 року в селі Дейр Ясін на окраїні м. Єрусалиму, яке окружене жидівськими селами. Люди того села не виступали проти Жидів, а жили спокійно, займаючись огородництвом і садоводством чи працею в місті. Коли мужчини пішли до міста на роботу, а жінки і старі займалися працею в огородах і садках, напало на них 500 узброєних Жидів, зі скорострілами і гранатами, та почали вбивати всіх, кого лише побачили. Вбили 25 вагітних жінок, 52 матерей немовлят. Дітей убивали на очах матерей, кололи багнетами та кидали гранати на дома, в котрих поховалися Араби. Всіх було тоді убитих 150, забитих повкидали до цистерни з водою, а серед них були ж іще живі люди. Вбивники взяли з того самого села групу арабських жінок до Єрусалиму та сфотографували їх голими. Таке подає арабська делегація і на доказ подає фотографії: серед побитих бачимо немовлят при грудях, як разом із матерями лежать побиті. Представ-

ник інтернаціонального Червоного Хреста М. Я. де Ренсьє ствердив те злочинство як дійсний факт. У тій справі говорили в англійському парламенті і з обвинуваченням Жидів сіоністів у тих убивствах виступали міністри Черчил та Атлі.

Ціллю тих погромів в Ізраїлі було вигнати Арабів з Ізраїля. Чи в Україні, чи в Ізраїлі, чи це превентивний погром, чи з іншими цілями, кожний погром є гидким злочином і з таким явищем треба боротися, а злочинці мають дістати заслужену кару, що й робила УНР в Україні.

За погроми в Ізраїлі уряд не покарав убивників, ані не дав помочі потерпілим від тих погромів, як це було в Україні, де уряд карав за погроми та давав поміч погромленим.

Я тут часто вживаю слова Жид і Жиди. Тим не хочу сказати, що в тих каригідних злочинах винно все жидівство, як нація. Злочинець відповідає за свій злочин, а не те місто чи держава, в котрій він жив чи народився. Злочинці є в кожній нації, одиничні, організовані в банди, політичні організації, навіть уряди, які одобрюють злочинства чи їм потурують. Вони відповідають за такі злочини.

Я бувший соціал-революціонер до 1917 року. Співпрацював у партії з Жидами та приймав участь у самообороні жидівської організації 1905 р. в Одесі. На еміграції мій лікар Жид, адвокат Жид, брокер Жид. Не тому я Жидів маю, що бойкотую Українців, а тому, що вони мені дають добру службу і не належать до комуністів чи ворогів Америки й України. Співпрацюю з многими Жидами многі роки, та лише з такими, які є антикомуністи. В Онтарію, де я живу, немає українських професіоналістів.

Але, коли хтось посягає на мою волю, віру, мою націю і землю, звідки походжу, чи на мою прибрану вітчину Америку і на її конституцію, тоді я стаю безкомпромісовим ворогом такої диктатури, будь вона московського покрою месіянізму-комунізму, чи Світового Уряду — комунізму, чи іншої якоїсь диктатури. Я хочу бути вільною людиною, і тому борюся проти всяких зазіхань проти волі вільного людства, бо я ж його частина.

Боротися з нашими ворогами треба тільки правдою. Треба витягати на денне світло їх думки, плани, брудну злочинну роботу, а прийде час, коли нарід те зрозуміє. Ми маємо велику нагоду в Америці вести нашу боротьбу в Сенаті і Конгресі. Ми маємо бомбу сильнішу від усякої атомової зброї — ми маємо право голосу, що може рішити долю Америки й цілого світу, коли будемо голосувати за консервативними кандидатами, та, маючи їх більшість у Сенаті й Конгресі, зможемо через них легально усунути небезпеку, як для Америки так і для цілого світу.

Тому то вороги вільного світу й Америки так шалено нападають на всякий прояв консерватизму, а піддержують комунізм, соціалізм, радикалізм та Світовий Уряд — Ю. Н. Від нас залежить чи схочемо ми бути вільними чи рабами жорстокої диктатури.

Ціль тієї брошури боронити українську правду від ворожих нападів, та головню висвітлити наше положення у переговорах із Жидами за "Круглим столом" і доказати пані Л. Марголін, що вона старається приховати правду про злочини тих, які були при владі СРСР, мали контроль влади у своїх руках та наробили много злочинств. На конференції в УВАН (Нью-Йорк) 28-го грудня у своїй промові, як передає "Народня Воля", вона мала сказати таке:

"Коли ж 7 листопада 1917 року до влади прийшли більшовики, то серед них, Жидами з певними іменами та освітою, були лише Каменєв та Троцький, була й нікому невідома жидівська молодь, захоплена максималізмом революційного шумовиння".

На доказ, що пані Л. Марголін сказала неправду, подаю тут лише малу частину витягів із жидівської преси та інших джерел про участь Жидів у російській революції. Це не Українці писали і не вони видумували, а взяте воно з жидівської преси, в якій писали лідери-провідники жидівської спільноти, що приймала участь у російській революції.

У СПРАВІ УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВСЬКИХ ВЗАЄМОВІДНОСИН *)

У часописі "Народня Воля" який виходить у Скрентоні, ЗДА, з дня 14 лютого ц. р., був поміщений допис на 6 сторінці (як "Вісті з УВАН") під наголовком: "Ще один голос про українсько-жидівські відносини".

Це вже не була конференція "круглого стола", але 28-го грудня 1962 року в УВАН, у Нью-Йорку, було засідання комісії для вивчення історії українсько-жидівських взаємин, на якому головним промовцем була пані Л. Марголін, Жидівка, якої батько брав участь в УНР в Україні в роках 1917-1920.

А тому, що пані Л. Марголін є людиною, яка в той час була в Україні, вона повинна бути добре ознайомлена з політичними подіями того часу, як і з подіями, що їх попереджували і по них слідували.

Так багато наклепів, неправди й очорнювання мають Українці збоку Жидів, що іноді вже терпець рветься і хочеться сказати правду ввічі, а не цідити її через зуби. Нас хочуть поставити на коліна, щоб ми призналися у винних і невинних гріхах перед жидівством та просити вибачити нам за те, що вони нас нищили мільйонами.

Не буду відповідати на промови інших промовців на тому засіданні, але подам, хто на ньому був і приймав участь у дебатах. У тих дебатах приймали участь: проф. О. Архимович, Ф. Бульбенко, М. Величківський, А. Гудзовський, В. Голубничий, І. Ліхтен, Б. Мартос, Я. Пеленський, О. Рев'юк, Є. Стахів та пані Л. Марголін.

Можна доказати документально, що багато там говорено неправди, але на те немає місця і не є так суттєве, як слова пані Л. Марголін, коли вона сказала: **"Коли ж 17 листопада 1917 року до влади прийшли большевики, то серед них, Жидами з певними іменами та освітою, були лише Камєнєв та Троцький; була й нікому невідома жидівська молодь, захоплена максималізмом революційного шумовиння"**.

Пані Л. Марголін старалась виправдати Жидів і доказати, що Жиди не брали участі як провідники, а ли-

*) Ця стаття була друкована в "Канадійському Фармері", 1-го квітня, 1963 року.

ше було "революційне шумовиння", до якого могли належати між іншим також Жиди. Кожна інтелігентна людина сьогодні вже знає, що головну роль в російській революції грало жидівство, не кажучи про учасників тих часів. Значить пані Л. Марголін свідомо говорила неправду. Постараюся тут документально докзати, що вона сказала неправду.

1. У 1918 і 1919 роках у Владивостоці стояв американський експедиційний корпус, який мав своїх обсерваторів у Петрограді і в Москві. Одним з обсерваторів у Петрограді був капітан Монтгомері Шуйлер, який доповідав полковникові Барровс у Владивостоці про хід революції. Цей документ хорониться в Національному Архіві Рекордів у Вашингтоні, у відділі "Вор Рекорд Дивижен". Частинно в тому звіті подається:

"Більш невідповідальний елемент і соціалістичний елемент населення керується Жидами й іншими проти-російськими елементами. У 1918 році Роберт Вилсон, кореспондент лондонського "Таймс-у" в Росії, звідомляв, що всіх головних комісарів большевицької влади є 384, з того є 300 Жидів, 22 Вірмени, 2 Негри, 13 Росіян, 15 Китайців та інші".

2. Репорт Скатленд Ярду, з 16-го липня 1919 року (копію було передано американському амбасадорові в Лондоні, Джанові В. Дейвісові), частинно подає:

"Большевиизм у Росії, це інтернаціональний рух, контрольований Жидами. Зв'язки мають із лідерами Америки, Франції, Англії, Угорщини й Росії. Будапешт це випадове місце для Росії".

3. Документ американської розвідної служби, з лютого 1916 року. Документ має 8 розділів, а 1 до 4 і 6 до 8 ті, в котрих згадується про російську революцію. В тому документі подається, що Троцькому пересилали гроші з Америки через Швецію. Головними лідерами, котрі провадили плани революції і давали гроші, були: Яків Шифт, Макс Варбург, Гугенгайм, Макс Грейтунг, Куген-Леб і Компані. Цей документ був передрукований священиком Денісом Фагеем в Ірляндії у творі "Містичне тіло Христа в модерному світі", а також у 1920 році 6-го березня те саме було надруковано в "Documentation Catholique" у Парижі.

Пані Л. Марголін твердить, що було лише двох Жи-

дів у початках революції, що були більш інтелігентні й відомі, а решта, це була жидівська молодь, "шумовиння революції". Переглядаючи джерела, які подають про участь Жидів в уряді СССР, ми приходимо до переконання, що найправдивішою є книжка "Хто править Росією", видана в Ірландії священником Д. Фагеем, бо дані про те в усіх інших виданнях, як ось "Генрі Форд і Жиди" (на сторінці 53), "Октопус" (ст. 75), "Українсько-єврейські взаємовідносини" О. Брика (ст. 126 по 134), взяті якраз із книжки "Хто править Росією". В тій книжці читаємо, що перший ширший уряд СССР був у такому складі:

Совет Народніх Комісарів	22	з них Жидів	17
Воєнний Комісаріат	43	" "	34
Комісаріат Внутрішніх Справ	64	" "	45
Комісаріат Закордонних Справ	17	" "	13
Комісаріат Фінансів	30	" "	26
Комісаріат Юстиції	19	" "	18
Комісаріат Гігієни	5	" "	4
Комісаріат Народньої Освіти	53	" "	44
Комісія Соціальної Допомоги	6	" "	6
Робітнича Комісія	8	" "	7
Советський Червоний Хрест	8	" "	8
Провінціальні комісари	23	" "	21
Журналісти	42	" "	41
Комісія для розслідування старого режиму	10	" "	7
Головн. Ком. Нар. Господарства	54	" "	45
Бюро першого Совету Солдатів і Робітничих Депутатів	23	" "	19
Центральний Виконавчий Комітет 4-го Всеросійського конгресу робітничих і сел. депутатів	62	" "	42
Центр. Комітет Комун. Партії	12	" "	9

Разом було 501, з них Жидів 406

Отож бачимо, що пані Л. Марголін сказала неправду, що було лише два відомі й освічені Жиди — Троцький і Каменев в уряді СССР.

А далі подаємо список, за прізвищами, тих Жидів, які приймали участь в уряді СССР, з чого бачимо, що такі як Радек, що був редактором часопису, Каганович,

що вів усе господарство СССР, Літвінов, що був міністром закордонних справ та багатьох інших, були люди з освітою і загально знані. Це була "сметанка" жидівських провідників, також багато інших це були люди з освітою і загально знані. Це була "сметанка" жидівських провідників, а не "молодь, революційне шувовиння", як твердить пані Л. Марголін.

Згадуваний мною вже ірландський священник Д. Фагей написав книжку "Володарі Росії", в якій (на сторінці 27-ій) він подає, хто з Жидів був на вищому становищі в уряді СССР:

Ленін	Улянов	Москаль
Троцький	Бронштейн	Жид
Стеклов	Нахамкес	Жид
Мартов	Цедербаум	Жид
Зіновєв	Апфельбаум	Жид
Каменєв	Розенфельд	Жид
Дан	Гуревич	Жид
Ганецький	Фюрстенберг	Жид
Парвус	Гельфанд	Жид
Уріцький	Радомішлський	Жид
Ларін	Луріє	Жид
Багрін	Натанзон	Жид
Мартінов	Зібар	Жид
Богданов	Зільберштайн	Жид
Гарін	Гарфельд	Жид
Суханов	Гімєль	Жид
Каменєв	Гольдман	Жид
Загорський	Крохман	Жид
Рязанов	Гольденбах	Жид
Лоїнцев	Блейхман	Жид
Пятницький	Левін	Жид
Аксельрод	Ортодокс	Жид
Глазунов	Шульце	Жид
Звездіч	Фонштейн	Жид
Лапінський	Левінзон	Жид
Радєк	Собельзон	Жид

Отже, коли до них ще додати: Кагановича, Літвінова, Еренбурга, Берію, Е. Стіссона, та коли переглянути сторінки 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, книжки "Українсько-єврейські взаємовідносини", (написаної О. Бриком 1961 р.), то всі ті сторінки мають кілька сот жи-

дівських імен. Але пані Л. Марголін твердить, що в початках при владі було лише два інтелігентні Жиди: Л. Троцький і Каменєв. Я хотів би запитати, а хто ж були ті решта Жидів, коли вони займали найвищі становища в міністерствах? Пані Л. Марголін твердить, що це була "молодь і шумовиння", що це, на її думку, не були люди з освітою...

Та мене цікавить, що інше, а саме: на першому засіданні Жидівсько-Української Конференції в Нью-Йорку наші підлизні натаврували антисемітизмом Українців, але ні слова не сказали про Жидів і їх злочини. Вони потерпіли від Українців, тож Українці анти-семіти.

Українська спільнота, як така, ніколи не була анти-семітською, чого доказом є співжиття селян із Жидами по селах, де ніколи погромів не було, а коли були по містах, то для того були певні обставини, причини, в більшості для самозбереження, бо Жиди все ставали по стороні сильнішого нашого ворога проти нас. Самі Жиди признаються, що було багато випадків, коли українські священики і люди наражували своє життя, щоб урятувати Жидів під час гітлерівського переслідування, чого не можуть сказати про себе Жиди, що вони і їхні рабіни рятували Українців перед розстрілами в ССРСР. Таких випадків не було, хоч при владі було більше як 75% Жидів. Самі Жиди признають, що в Україні у 1918-1919 роках було три-четвертих погромів виконаних бандами, які гуляли по Україні в той час і які склалися з різного не-українського елементу, та що в той же час у Росії було проведено Білою Армією два рази більше погромів ("Українські погроми", 1926 рік, видано в Москві. У тій книжці є фотостат зі звіт-домлення жидівської комісії. Книжка ця знаходиться в Конгресовій Бібліотеці у Вашингтоні). Але кожна справа має дві сторони, а тому і справа наших відносин із Жидами теж має дві сторони. Проглянемо цю справу з іншого боку, а саме: відношення Жидів до Українців.

Всім відомо, що за національні злочини масового характеру відповідає уряд, коли він або приймав у тому участь, чи за його згодою цей злочин поповнено, як то було з погромом у Кишиневі. Тому, що в уряді ССРСР було більш як 75% Жидів, то і всі рішення й постанови вирішували Жиди.

Всі знаємо, що в Україні мільйони народу було вистріляно, заслано на Сибір, вимордовано плянованим голодом около 7,000.000 нашого народу. Вся вина падає на уряд, бо це ж за його розпорядженням було проведено в Україні народовбивство. Коли злочинець підпалить будинок і в ньому згорять люди, то злочинець перед судом відповідає не тільки за підпал будинку, але також за смерть людей, що погоріли у вогні.

Коли жидівство призналося, що плянувало революцію в Росії та давало на те гроші, що ця революція це діло їх розуму і зроблена вона виключно для їхніх цілей — то жидівство є відповідальним і за те нищення українського народу.

Чи не тому то на тій конференції "Круглого Стола" в Нью-Йорку наші ступайки каюлися в анти-семітизмі? Чи то є анти-семітизм, чи гола документальна правда, яку потвердило багато державних документів, американської держави та інших держав у світі?

Пані Л. Марголін каже, що тільки два Жиди, з освітою і знані, приймали в тому уряді участь. Подивімося, що про цю справу говорять не "шумовиння", не "молодь", а передові провідники жидівства, які є знані на цілий світ. Наприклад:

1. Жидівський журнал "Америкен Гібру" з 10-го вересня 1920 р. подає наступне: "...Большевицька революція в Росії була роботою жидівського невдоволення, Жидами плянована, що є ціллю створити новий лад (себто світовий уряд — К. Л.) у світі..."

2. У 1929 році жидівський письменник Йосип Гальман. який вернувся з візиту в Росії, писав у "Нью-Йорк Гібру Трибюн": "...У Советській Росії ми не маємо диктатури пролетаріату, але жидівську диктатуру..."

3. Рабін Вайс сказав: "Дехто каже, що це комунізм, а я кажу, що це юдаїзм..."

4. Семюел Рот, лідер сіоністів, у 1925 році написав книжку "Тепер і на все", з котрої частинно цитую (сторінка 142): "З Польщі і України зробимо пустар, всі жінки, заки їх стратиться, будуть віддані на потіху..."

5. Соломон Гольдельман, у статті "В справі українсько-жидівських відносин", друкованій у тижневику "Воля", що видавався у Відні, в ч. 8, том III, з 21 серпня 1920 р. каже: "Я говорю про активну частину, гро-

мадсько та політично організовану, чи то є кола буржуазні, як сіоністи, чи кола національно-соціалістичні, як Поалей-Ціон, або Бунд. Ці кола розв'язують заплутану проблему українсько-жидівських відносин, як це не дивно, — числючись із соціально-різномірним їх складом — однаково: **вони всі отверто ворожі українській національній державності**".

Цього не писали Українці, а самі Жиди написали про себе, а ми лише наводимо. Чи також Жиди можуть сказати, що ми анти-семіти тому, що повторюємо їх слова? Що пишемо те, що Жиди говорять і пишуть про нас? Що сказали б Жиди і як вони почувалися б, коли б ми, Українці, щось подібного написали і кинули у світ, як це тепер роблять Жиди.

Який страшний злочин поповнили ті ініціатори, які "своїм розумом" плянували цю революцію і давали на неї гроші! Ось ми гляньмо в книжку "Укрита імперія" і там на сторінці 41 подано, скільки людей розстріляно — на самому початку революції:

28 архієпископів і єпископів, 6,775 священиків, 6,575 учителів, 8,500 лікарів (медиків), 54,850 старшин армії, 260,000 вояків, 160,000 поліційних урядовців, 48,000 жандармів, 355,250 інтелігентів, 198,000 робітників, 915.000 селян.

Це лише те, що можна було зібрати, а скільки невідомих розстрілів в Україні, скільки після того розстріляно в Винниці? Скільки погинуло народу з голоду в 1923 і 1933 роках? Скільки розстріляно жінок, старців і дітей за те, що збирали в час голоду колоски на полях? Скільки погинуло нашого народу в Сибірі?

На мою скромну думку, коли говорити про українсько-жидівські відносини за "Круглим столом", то от всі ці документи викласти на стіл і нехай Жиди дадуть документи проти Українців зі своєї сторони, а тоді рішати, хто перед ким має вибачатись. Усі ті документи з обох сторін надрукувати книжкою в англійській мові і розіслати передовим людям, щоб світ знав правду.

Оце була б сповідь з обох сторін, а тоді подати собі руки, забути за минуле і будувати по-людському взаємовідносини між Жидами й Українцями, ніколи не порушувати минулого і не творити чогось подібного в будучому.

Пані Л. Марголін порушила болюче питання двох народів. Ми ніколи ні дочого не договоримося, коли будемо цідити через зуби і не висвітлювати цю справу всесторонньо і правдиво, а не як це роблять люди в Нью-Йорку, за кусок гнилої ковбаси з Фордівського Фонду.

Д В А П О Г Р О М И *)

У недавній історії сталися два погроми, в одному з яких Жиди були пасивною стороною, а в другому активною. Хочу в цій статті представити ці два погроми в світлі правдивих і ясних фактів. У першу чергу хочу сказати, що кожний погром, над ким би він не був, це злочин народовбивства, і тому каригідний. Що ж може бути більш гидке, як масакра озброєними людьми безборонного населення, дітей, вагітних жінок, старих людей? У якій формі погром не був би і якими мотивами погромники-злочинці не мотивували б свого чину, погроми все залишаються найбільшим злочином людства.

В історії занотовано сотки різних погромів, від самооборони, як запобіжного чину, до щоцілого нищення тисячів винного й невинного населення ворожим урядом чи його збройними силами.

Тут хотів би я подати два приклади: погрому запобіжного та погрому доцільного, навмисного.

Тут буде мова про Проскурівський погром в Україні 15-го лютого 1919 р. і погром у селі Дейр Ясін біля Єрусалиму над Арабами 9-го квітня 1948 року.

Я був у Проскуріві в тому часі, тож цей погром мені відомий і буду подавати весь хід подій хронологічно, як до цього погрому прийшло і що було його причиною.

*) Жиди обвинувачують Українців у погромах, навіть у тих, що їх поповнили уряд царської Росії, Красна Армія та Біла Армія Денікіна і Врангеля. Мій допис "Два погроми" був друкований у "Канадійському Фармері" жовтня 21-го і 28-го 1963. Понижче даю передрук того допису.

I.

ПРОСКУРІВ 15-го СІЧНЯ 1919

· Я був приділений до Проскурівської комендантури, як старшина контр-розвідки. У той час армія була під тиском большевиків у районах Жмеринки — Винниці — Браїлова. Проскурів і Гречани є перехрестям залізниць. Одна йде зі Старо-Константинова на Кам'янець Подільський, а друга перехрещує її в Гречаним і йде із Жмеринки на Волочиська. Це були найважливіші вузли для нашої армії і тому в Проскуріві був. отам. Семосенко з сотнею козаків. Комендатура мала 11 людей, включно з писарями та поліцією, на яку мало можна було покладатися.

17-го січня телефонограма від сотника Яюса з контр-розвідки повідомляла, що від большевицького фронту вислано озброєних комуністів-агентів, щоб підняти повстання і перервати залізницю в районі Вітівці - Чорний Острів. Повідомлялося, що агенти комуністи це Жиди, а тому треба глядіти за ними в жидівському середовищі.

Ті околиці я добре знав і мав багато знайомих, як серед селян так і серед Жидів. Із станції Вітівці і Чорний Острів наші агенти звідомляли, що там усе тихо. Я виїхав до Вітовець, а опісля до м. Купель, де мав добре знайомих Жидів. Довідався, що були люди, які підмовляли Жидів до повстання, але їм відповіли так: "Ви втечете, коли прийдуть українські війська, а все нещастя спаде на нас".

Із Купеля я подався до Чорного Острова, у віддалі 20 верств від Купеля, в напрямку на Проскурів. Там я довідався, що й там були ті самі агенти, 7 мужчин і одна жінка, яка мала кличку "Макар". Їм відповіли так само, як у м. Купель, що не хочуть приймати участі в повстанню. Довідався я, що агентів "кудись повезли" два селяни з села Писарівки. В Писарівці я довідався від тих візників, що агенти планували їхати на Меджибіж, а коли виїхали за місто Чорний Острів, то сказали звернути на Проскурів. Вони висіли з саней зараз при вїзді на Каменецьку вулицю. Ні кулеметів, ні зброї вони не мали, лише невеликі клунки.

Із залізничної станції в Чорнім Острові я подзвонив до комендантури у Проскуріві і до от. Семосенка та

поінформував їх про агентів, щоб сліdkували за ними в Проскуріві. Я виїхав до Проскурова вночі 28-го січня. У Проскуріві агенти як у воду впали і не було по них сліду. Були признаки оживлення в низу міста серед Жидів. Мій добрий приятель — Жид (під час погрому його забили) інформував мене, що агенти є в місті та що з дня на день чекають зброї. Підготовляють повстання і вербують молодь. Верхня частина міста, де жили заможні Жиди була проти повстання і будьякої участі в ньому. Він мав повідомити мене, де знаходяться агенти і коли прийде зброя.

Тут треба подати розклад міста Проскурова для кращої орієнтації читача. Із північної сторони міста тягнеться залізниця, а станція "Проскурів" є у віддалі двох верств від міста. Від станції тягнеться Александрівська вулиця, яка ділить місто на дві частини: верхня, заселена багатими Жидами, і нижня, північна частина міста від Александрівської вулиці, заселена біднішою клясою Жидів і міщан. Там був великий базар і на площі собор. При Александрівській вулиці в готелю Савой містилась комендатура, а трохи далі при цій самій вулиці була поліційна станиця. Александрівська вулиця тягнулася від залізничної станції зі сходу на захід і доходила до Каменецької вулиці, яка йшла на південне і сполучувалася з шосейною дорогою, що йшла на Ярмолинці, Дунайці і Кам'янець Подільський.

30-го січня вночі патруля чула 5 машинових стрілів з низу міста, або з поля в тім напрямку. Було вислано роз'їзд козаків, але ніякого сліду не знайдено. Треба було думати, що або випробовують машиновий кріс, або з необережности кулемет дав стріли. Виходило, що зброя для повстання була вже в Проскуріві і агенти мали машиновий кулемет.

3-го лютого на базарі, в районі, де збиралися змовники, почалося якесь заворушення та впало кілька стрілів. Коли прийшла патруля, то все розійшлося. На вулицях зменшився рух, люди сиділи дома і чекали чогось. Склепи на Александрівській вулиці в більшості були закриті. Ходила патруля і денеде видно було поліцаїв. Розвідка повідомляла, що є велике напруження. Жиди дивляться на козаків вороже і ніхто не хоче відповідати, коли їм завдають питання. Наближалось пов-

стання. На пропозицію от. Семосенкові, щоб викликати більше козаків на допомогу, він відповів: "Сім комуністів і ви боїтесь? Я маю сотню козаків і можу собі дати раду з 10,000 голоти". Комендантура викликала з Гречаної 7 людей, які несли там сторожеву службу.

Семосенко дав відозву до населення Проскурова і спеціально звертався до жидівського населення. ("Українсько-Єврейські взаємовідносини", О. Брик, 1961 рік, де подано ту відозву на сторінці 184). Зміст її був такий:

Проскурів, 6-го лютого, 1919 року.

"Я закликаю населення припинити свої анархістичні демонстрації, тому, що в мене є досить сили для приборкання вас. Особливо ж я остерігаю тут Жидів. Знайте, що ви є нарід, незлюблений всіми націями, а однак ви спричинюєте такі клопоти християнському народові. Чи вам життя не мило? Чи немає у вас змилювання над своїм власним народом?

Поки вас не атакують — сидіть тихо! Зіпсутий народ, що спричиняєш такі клопоти невинним християнам".

Отаман Семосенко

Командир Бригади Запорозьких Козаків.

Цей наказ видано після дальшої стрілянини в місті і провокативної поведінки Жидів.

Мій приятель Жид Крупник робив усі заходи, щоб не допустити до кровопролиття, яке могло принести повстання. Його запідозрили у зв'язках зі мною і 5 днів перед повстанням я його не бачив і не знав, де він знаходиться. Один м'ясар із горішнього міста, що мав зв'язок із Жидами, запевнив мене, що вони рішили "вмити руки від тієї авантюри" і сидіти дома. Коли я сказав про те от. Семосенкові, він відповів: "Добре зробили, що прийшли до розуму. На жаль, не всі того погляду".

11-го лютого ми вже знали, що до Проскурова перепачковано зброю через річку, зі сторони Гречаної. Наша патруля знайшла в одному місці 5 рушниць кавалерійського зразку і пачку з багнетами 8 штук та 35 набоїв до рушниць.

14-го лютого знову була стрілянина внизу міста. Жиди стріляли до патрулі. Напевно з ціллю терориза-

ції, бо ніхто не був ранений і кулі летіли понад головами. Патруля відійшла на Александрівську вулицю і тут чекала на поміч.

Ціла ніч пройшла в тривозі. Поліція відмовилася йти на стійки, а частина не явилася на службу. Поліція поховала свою зброю.

15-го лютого ранком, о годині 10 почулись кулеметні стріли в кінці Александрівської і Каменецької вулиць. Стріляли з балкону заїздного дому. Кулі літали по вулиці і били в стіни домів. Повідомили от. Семосенка, який зараз же прибув із відділом кінних козаків із касарень на Кавказькому передмісті, де вони були розположені. Знизу міста чути було стріли і гамір юрби. Козаки кинулися до дому, в котрому був кулемет ззаду, а інші наступали по Александрівській вулиці, тулячись до стін домів. Коли вскочили в дім, то застали там кулемет, ленти набоїв та старого Жиди і жидівку, які плакали. На питання, де ті, що стріляли і хто вони, він відповів: "Не знаю їх. Було їх трьох і вони насильно втягнули те нещастя в наш дім". Козаки кинулися вниз міста, стріляючи вверх. Усе збіговище розбіглося. Заарештовано було двох Жидів зі зброєю. На допиті, вони не хотіли нічого сказати.

Тоді Семосенко зібрав козаків і дав наказ: "Без стрілу, без грабунку вирізати Жидів лише в тих кварталах, де було повстання. За вбивство дітей і грабунк розстріляю".

Козакам дав одну годину часу. В строю пішли козаки вниз міста і на сигнал всі вернулися в строю пішки до касарень. Це було зроблено так скоро, що ні в верху міста, ні коло комендантури майже ніхто не знав, що внизу міста вирізано сотки людей. У той час, коли ми після погрому, зайшли до молочної крамниці напроти комендантури, де торгували молочними продуктами дві сестри Жидівки, то вони розказували, що "бачили, як пішли козаки до міста і опісля верталися до касарень та були якісь злі і до нас не усміхалися, хоч багатьох знали особисто".

На третій день прибув полк. Шандрук із козаками, а опісля ще й прийшли УСС-и полк. Є. Коновальця.

Коло трупів, які були порізані і посічені шаблями, деколи лежали гроші і цінності. Видно хотіли відкупитися. Козаки не брали грошей і не грабували.

Із Кам'янця Подільського наспіла телефонограма: "Всіми мірами припинити погром. Вживати зброю. Арештувати винувних і відставити до штабу. Вислано відділ козаків на допомогу".

Полк. Шандрук прийняв жидівську делегацію, розставив варту і вислав патрулі та заарештував кілька козаків, що приймали участь у погромі. Семосенко і більшість козаків зникли з Проскурова. Пізніше Семосенко був арештований і відданий під суд. Що з ним сталося, мені не відомо.

Через 4 дні після погрому в Проскурів прибув д-р Осип Назарук, начальник відділу преси і пропаганди при Січових Стрільцях, та оглядав місце погрому й розпитував про причини і як те сталося. У комендантурі ми пояснили все і показали копії донесень із 15 січня по 15 лютого та телефонограми з Кам'янця.

Ознайомившись із документами, він сказав: "Навіть для самооборони як превентивний, то такий погром є злочином і злочинці мають бути покарані після воєнного ладу. А чи не можна було інакшим способом запобігти повстанню?" — питав далі д-р О. Назарук? Коли ми пояснили положення тилу і важливість вузлових залізниць для армії та які могли би бути наслідки в разі, коли б велика частина населення зірвалася до повстання, то він трохи подумав і сказав: "Злочин є злочином. Історія нас із Жидами розсудить, чия вина була в тому злочині".

Вже в 1920 році, коли д-р Осип Назарук писав свої спомини "Рік на Великій Україні", то згадав про Проскурівський погром, як про злочин, але оминув факти і подробиці (сторінка 144).

Про наслідки погрому в Проскурові докладно описано ген. Шандруком в його книжці "Вал'ю оф да Армс", виданій уже в Америці, в Трентоні, Н. Дж.

Уряд УНР вислав співчуваючу телеграму і 20 мільйонів гривень для тих, що пострадали від погрому в Проскурові, а прем'єр-міністр Мартос 15 серпня видав із державної каси 11,460.000 гривень для пострадавших від погромів, незалежно хто їх робив.

Ні в м. Купіль, ні в м. Чорний Острів погромів не було. Всі майже події про погроми в Україні і їх причини подає автор О. Брик у своїй книжці: "Українсько-

єврейські взаємовідносини" на сторінках 161 до 186 включно.

Як я тоді бачив, то згинувло від 200 до 300 Жидів у проскурівському погромі; я бачив також між забитими кілька жінок, але не бачив ані одної дитини забитої.

Я всіми силами старався недопустити до повстання, бо знав, що в разі його успіху ми опинилися б у запіллі і фронт був би розколений на дві частини. Крім того я боявся наслідків такого повстання, в котрому могли би згинуті невинні люди, серед яких я мав багато приятелів і знайомих, як серед міщан так і серед Жидів. Жиди мені помагали і я помагав їм не допустити до заворушення, але видно, що деякі скрайні ліві сіюністи з тим не погоджувалися.

Коли ген. Шандрук прийняв делегацію Жидів, вона висловила подяку мені за те, що "як батько, він старався нам допомогти", як це сказав один із делегатів і що є записано в книжці "Вал'ю оф да Армс".

Ніякий погром не може бути оправданий, бо він є неправний і звірський, бо базований на пімсті чи особистій вигоді та знищенню невинного безборонного населення. Я радий і гордий, що наш уряд УНР все боровся з погромами, помагав пострадавшим від погромів і при кожній нагоді карав погромників, бо це були каригідні злочини, а також деморалізували армію, яка навіть не приймала участі в погромах; погроми деморалізували далі населення, яке ставало отарою дикої юрби. Не входжу в причини погромів, бо всіх не знаю, але знаю, що жидівство стріляло в спину нашим козакам, коли вони відходили. Помагало комуністам і вороже ставилося до наших змагань за Самостійну Україну, на що є документальні докази самих же жидівських лідерів.

2.

ПОГРОМ АРАБІВ У ПАЛЕСТИНИ

29-го листопада 1947 року Об'єднані Нації признали арабські землі Палестини, якими Араби володіли коло 2,000 літ, жидівському народові, для створення там їхньої держави Ізраїлю. Частина Арабів була вигнана, около 800.000 душ, та розташувалися в пустині у шатрах. Їх майно сконфісковано урядом Ізраїлю. Досьогод-

ні вони одержують поміч у висоті 8 американських центів (!) на душу з "Міжнародного Допомогового Фонду". Решта Арабів помирилася з положенням у Палестині, залишилася в своїх селах, де займається хліборобством і працею в містах.

Уряд Ізраїлю всіма можливими і неправними шляхами старається вигнати тих Арабів із Палестини та посісти їх землі і майно.

Арабське село Дейр Ясін, із населенням 600 душ, розположене близько Єрусалиму, а навкруги того села є жидівські оселі. Населення того села беззбройне, мирне, лояльне до Ізраїлю, веде життя тихе і спокійне, займаючись садоводством і хліборобством, а мужчини йдуть до праці в Єрусалим і околиці. Араби свої продукти з садоводства й хліборобства продають Жидам на ринку і з того живуть.

9-го квітня 1948 року, коли мужчини пішли на працю до міста, а жінки, підрутки і старі люди почали свою працю в огородах і садках, село оточили з чотирьох сторін сіоністи-Жиди, озброєні в машинові кріси, іншу пальну зброю і ручні гранати. Цей збройний відділ прийшов із Єрусалиму та важко припускати, щоб цього відділу в силі 500 людей, не помітила поліція і про цей учинок, щоб не знала влада.

Почали вони вбивати всіх, кого побачили: дітей, жінок, старців. Деякі Араби замкнулися в домах, спасаючись від злочинців, на ті доми Жиди кидали бомби і розвалювали їх, а в розвалинах гинули безборонні діти і жінки. Це була масакра, яка може дорівнювати хіба з масакрою Джінгіс Хана чи татарською ордою, але це не було в минулому, віки тому назад, а сталося в двадцятому сторіччі, 1948 року.

Коли ця подія стала відома в Єрусалимі, то представник Червоного Хреста Жак де Рейніс потвердив, що масакра була і що там загинуло коло 250 людей: 25 вагітних жінок, 52 жінки, що кормили своїх дітей грудьми і 60 жінок і дівчат, а решта це були мужчини старшого віку і підрутки. Щоб скрити злочин, то трупів повкидали в цистерни.

Це варварство викликало негодування в цілому світі у вільній пресі, а жидівська преса в більшості промовчувала ту подію.

Британський кореспондент сіоніст у своїй книжці "Да Себен Фоллен Пилларс" пише: "Ця масакра є чорною плямою в історії жидівської боротьби".

У справі цієї масакри заговорено в британському парламенті 12-го квітня 1948 р. Британський секретар колоніальних справ сказав тоді: "Ця варварська агресія є доказом дикунства".

Жидівські націоналістичні організації: Гагана, Іргун і Стерн зробили дальше такі погроми-масакри в Палестині: Висадження готелю Царя Давида, дня 22 липня 1946 р., при чому згинуло 92 чоловіків і жінок, а 45 було поранених. Прихильник Жидів, соціалістичний англійський прем'єр Етлі сказав про те в англійському парламенті: "Члени парламенту довідалися з жахом про брутальний, вбивницький злочин, сповнений учора в Єрусалимі. З усіх ганебностей, які трапилися в Палестині, а було їх багато і страшних в останніх кількох місяцях, цей є найгірший". Зараз по тім був погром 10 квітня 1948 р. у Дейр Ясін. Потім 14 квітня в Нассер-уд-Дін, далі Кармель 20 квітня 1948 р. У травні того року були погроми в Ал-Квабу, 3-го в Бейт Дірас, 5-го в Бейт Хурі, 6-го в Аз Зайтун: отже в одному році 1948 8 погромів! У 1950 р. був 13 травня погром у Ваді Араба. 1951 рік приніс погроми: 7 лютого в Шарафат, 2-го квітня в Фалемег. 1953 рік: 14 жовтня погром у Квібія. 1954 рік погром у Нахалін 28 березня. 1955 рік багатий на погроми: 28 лютого в Газа, 31 травня в Хан Юніс і там же 31 серпня, 2 жовтня в Ас Сабга, 11 грудня масакра в Тиберії. Ще гірший був 1965 рік: погроми були в Газі 5 квітня, в Рафі 16 серпня, 12 вересня в Ар-Рахва, 13 вересня в Гарандал, 25 вересня в Гуссан, 10 жовтня в Халкіях, 29 жовтня в Кафр Кассем і в тім же жовтні на відтинку Гази. При тих погромах не тільки вбивано людей, але й грабовано та зневажувано святині, не лише магометанські, а й християнські!

Сіоністи відверто зазначили, що Палестина для Жидів і що в Палестині не повинно бути ні Арабів ні християн.

Сьогодні вільна українська преса приносить вістки, що в Яфі й Єрусалимі були погроми Жидів над християнами. Понищили речі, школи, побили вчителів і учнів, але забитих не було. "Це лише початки-квітки,

а ягоди ще будуть" — сказав один католицький священик.

ПІДСУМКИ ДВОХ ПОГРОМІВ І ЇХ ПОРІВНЯННЯ

Проскурівський погром в Україні:

1. Москва прислала 7 комуністичних агентів у заплілля Української Армії: 4 Жиди й одна Жидівка, та двох москалів кулеметчиків, щоб зробити повстання в тилу армії і відрізати армію від тилу.

2. Повстання було в Проскуріві перед погромом; у повстанню приймали участь лише Жиди з низу міста, а з верху міста Жиди були проти нього.

3. Отаман Семосенко попередив населення міста і Жидів, щоб не робили заворушення, бо має силу його здусити.

4. Погром був у тій ділянці, в котрій було повстання. Забитих було кількасот і декілька жінок, але ні однієї дитини. Ніодного не було забито в верхній частині міста, яка була проти повстання.

5. Уряд УНР прислав полк. Шандрука, з військом охороняти Жидів. Уряд УНР видав 20,000.000 гривень пострадавшим від погрому. Прем'єр уряду Мартос видав ще 11,400.000 гривень помочі іншим місцевостям, пострадавшим від погромів (хоч їх робили не-Українці). Уряд видав наказ арештувати винуватих у погромах і розстрілювати тих, хто буде робити погроми. За проскурівський погром було арештовано кілька козаків, а пізніше і отамана Семосенка, та віддано їх під суд.

Арабський погром у Палестині:

1. Село було мирне і неузброєне. Мужчини були на роботі і в селі були лише діти, жінки і старі люди.

2. Без попередження 500 озброєних до зубів сіоністів напали на село і замордували коло 250 осіб: вагітних жінок, матерей малих дітей, старих людей. Убивали всіх, кого попало. Преса не осудила їх за той морд.

3. Уряд не арештував винуватиків масакри, не дав помочі потерпілим після масакри.

4. Урядова преса в більшості промовчувала ту масакру, або оправдувала її.

5. Агресивні переслідування з терором були також

у селах: Кібія, Наггален, Газа, Кальгілія, Кфар, Касем та по інших місцях.

6. Ціль погромів і переслідування Арабів була і є: вигнати їх із їх прадідівських земель, заволодіти їх землею і майном для Ізраїля.

7. Сьогодні преса приносить відомості початків дальших погромів сіоністів над християнами у Яфі і Єрусалимі.

Всі інформації взяли ми з вільної преси, від очевидців, які урятувалися від погрому, як наприклад Араб **Самі Гадаві**, а також із жидівської преси.

Жиди-сіоністи постійно кидають обвинувачення Українцям, що вони "петлюровці погромники". Ні українська влада, ні організації, ні одиниці ніколи в Україні, ні на вигнанні не писали книжок чи брошур, щоб нищити жидівство як таке, лише тому, що вони Жиди. Ніколи не закликали до погромів чи пімсти. А навпаки все ставали в обороні жидівства і, часто ризикуючи своїм життям, рятували Жидів у час гітлерівщини. Правдою є, що були виродки-кримінальники, які служили Гітлерові, як серед українства так і серед жидівства, а деякі Жиди самі помагали свій же жидівський нарід пхати в газові камери чи печі. До цього самі Жиди призналися.

Ніде Жиди, як національна меншість, не мали таких прав, які вони мали в Україні при уряді УНР. Але Жиди-сіоністи у своїй пресі, у книжках, у програмах, у Талмуді, ясно зазначили плян знищення українського народу разом з іншими християнськими народами, щоб самим володіти світом. Це ясно подано в книжці **"Нав енд Форевер"**, написаній лідером сіоністів Самуїлом Ротом у 1925 році, де на сторінці 142 написано: "Там, де Польща й Україна, то буде лише пустиня, в котрій будуть вити дикі звірі, а жінок перед тим, як їх знищимо, віддамо на потіху".

Чи наприклад книжка, видана сіоністом Семюелем Морісом у 1924 році, під наголовком **"Ю Джентайль"**. Варт прочитати всім, що думають сіоністи про нас та які їх пляни.

ДОКАЗИ УЧАСТИ ЖИДІВ У РОСІЙСЬКІЙ БОЛЬШЕ- ВИЦЬКІЙ РЕВОЛЮЦІЇ

Великий письменник Достоевський писав: "Будуче царство Соціалізму буде страшною тиранією кримінальників і вбивників, вони кинуть людство у правдиве пекло духових страждань і матеріальних злиднів".

"Загально Росіяни вірять, що Жиди були творцями большевицького режиму, а тому відповідальні за всі страждання російського народу".

(Arnold D. Margolin, *The Jews of Eastern Europe*. New York, 1926), p. 75).

"Рання історія большевицької Революції багата жидівськими іменами".

(Dr. Hyman Levy: *Jews and the National Question*, (London, 1958), p. 42).

"Безумовний факт, що комуністична диктатура почалася (1917) як філо-семітський режим".

(Gregor Aronson: *Soviet Russia and the Jews* (New York: American Jewish League against Communism, 1949), p. 32).

"Юдаїзм є... марксизм-комунізм".

(Harry Waton: *A Program for the Jews and an Answer to All Anti-Semites* (New York: Committee for the Preservation of the Jews," 1939), p. 64).

"60 відсотків большевицьких лідерів є Жиди".

(*The Jewish World* (London), April 16, 1919, p. 11).

"Там є багато большевицьких лідерів жидівського походження".

(Captain D. I. Sandelson: (Late Financial Adviser to the British Military Mission in Siberia), in *The Jewish Chronicle* (London), February 20, 1920, p. 22 (son of Rabbi Sandelson).

"Жиди займають важні посади в советській державі".

(Dr. S. Levenberg: in *The Gates of Zion*, (London: Central Synagogue Council of the Zionist Federation of Great Britain and Ireland), October 1959, p. 5).

"Велика кількість большевицьких комісарів екзекутиви правління є Жиди".

(*The Jewish Chronicle* (London), September 5, 1919, p. 5)

"Жиди домінували у проводі соціалістичних партій".

(Універсальна жидівська енциклопедія).

"Там у велико-російській імперії нема політичної організації, яка б не була під впливом Жидів або ведена ними".

(Dr. A. C. Rappaport: "Know your Enemy", p. 152).

"Комуністи є Жиди Росії і вона цілком правиться ними".

("World Noax", 1963, p. 41).

"Без перебільшення можна сказати, що велика російська революція безумовно проведена жидівськими руками".

(Жид М. Коген писав у часописі "Комуніст", Харків 1919 квітня 12-го).

"Большевицька революція в Росії була роботою жидівського розуму, жидівського невдоволення та планована Жидами, чий метою є створити новий порядок у цілому світі (Світовий уряд — К. Л.). Що й було переведено такі перфектно у Росії, завдяки жидівському розумові, жидівському невдоволенню і заплановано Жидами, те також через їх ментальність і фізичну силу стане реальністю в цілому світі".

("The American Hebrew", September 10, 1920).

"У Советській Росії ми не маємо диктатури пролетаріату, але жидівську диктатуру над пролетаріатом".

(Це жидівський письменник Йосип Гольман, вернувшись із подорожі по Росії, писав у "Hebrew Tribune", New York, 1929).

"Жиди дали большевицькій революції більшість провідників".

("The Jewish World", London, April 11, 1919, p. 11).

Трошки статистики про участь Жидів у російській революції:

1917-1918 р. було вищих комісарів 316 із них Жидів 300
1920 року було вищих комісарів 457 із них Жидів 322
1921 року було вищих комісарів 550 із них Жидів 447
1922 року було вищих комісарів 525 із них Жидів 445

("Jewish Anti-Communism," 1956, p. 6. — "The Jewish World", Paris, 1931).

Жиди займали вищі посади в слідуючих державних
установах:

Совет Народних Комісарів	на 22 було Жидів	17 себто	72.2%
Воєнний Комісаріят	на 43 Жидів було	33 себто	76.6%
Комісаріят Фінансів	на 30 Жидів було	24 себто	80 %
Комісаріят Закорд. Справ	на 16 Жидів було	13 себто	83.2%
Комісаріят Юстиції	на 21 Жидів було	20 себто	95.2%
Комісаріят Освіти	на 53 Жидів було	42 себто	79.2%
Комісаріят Черв. Хреста	на 6 Жидів було	6 себто	100 %
Коміс. Журналістів і Преси	на 41 Жидів було	41 себто	100 %

(“World Noax”, 1963, p. 86, 87.—“The Jewish Question”, Paris, 1931).

“Жидівський ідеалізм і невдоволення дало величезний вклад у російські здобутки, ті самі історичні цінності думки й почувань стараються (Жиди) вкласти в інші держави”.

(“The American Hebrew”, September 19, 1920).

“Тепер уже дефінітивно доказано, що большевизм є інтернаціональним рухом, контрольованим Жидами, які мають сполучення між лідерами Америки, Франції, Англії й Росії.

(Directoriat of Intelligence (Home Office)).

(Scotland House, S. W. 1, July 16, 1919).

“У лютому 1916 року вперше викрито, що підготовляється революція в Росії. Також довідалися, що такі особи, як і банки, заангажовані в підготовці знищення Росії: Яків Шіфт, Гугенгайм, Макс Грейтунг. Кун Леб і Ко., банкінг гауз, у котрих директорами є: Шіфт, Фелікс Варбург, Отто Коген, Мартімер Шіфт і С. Г. Гананер.

У 1917 році весною Шіфт почав слати гроші Л. Троцькому, щоб зробили революцію. Нью-Йорський щоденник “Форвард” почав робити субскрипцію для тієї мети.

Через Стокгольм, Макс Варбург пересилав гроші Л. Троцькому і його змовникам. Також одержували фонди від Вестфаліян-Райнлянд Синдікату, який є важним учасником, а також від Оляфа Ашберга з Ния, банкерського дому в Стокгольмі, також від Животовського, якого дочка була заміжна за Троцьким”.

(“American Mercury”, January, 1960, p. 62;

"American Mercury", September, 1959, p. 12, 13, 14-22;
"American Secret Service Raport, February 1916, Section I; "The Mystical Body of Christ in the Modern World", by Rev. D. Fahey; "The Cross and the Flag", June 1949, p. 6-7; "Documentation Catholique", Paris, March 6, 1920).

"Сильна група німецьких і російських жидівських капіталістів секретно працюють для большевицького РУХУ".

("Morning Post", April 30, 1919, p. 106).

"Жидівство є батьком марксизму-комунізму".

("Jewish Jorنال", Paris, May 12, 1923).

ПІД РОЗВАГУ УЧАСНИКАМ УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВ- СЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ "КРУТЛОГО СТОЛА" В НЬЮ-ЙОРКУ

На закиди Українцям, що вони є "анти-семіти" і "Петлюрівські погромники", треба пригадати дещо з минулого, те, що самі Жиди писали про їхнє ставлення до України й українського народу.

"Центральна Рада дала Жидам більше свободи і права, як мали вони будь-де в Європі".

("The Jewish Chronicle", London, May 16, 1919;

"Material Concerning. Ukrainian-Jewish Relaxions", 1917-1921, Munich, 1956, p. 54).

Українська влада УНР і Центральна Рада дали Жидам таку конституцію, якої Україна ніколи не мала ні від Польщі, ні від Росії. Конституція має 82 розділи. Жиди мали право збирати самі податки з жидівства, свої школи і свою управу. Підписали ту конституцію:

Віце-Президент кабінету міністрів **ЧОПІВСЬКИЙ**
та Міністр жидівських справ **П. КРАСНИЙ**.

("Вістник Державних Законів", липня 11, 1919.

Апробовано підписами: **С. Петлюра, А. Макаренко, Ф. Швець, І. Лизанівський**).

У той час, коли українська влада помагала Жидам, що потерпіли від погромів, які робили Біла Армія, красноармійці та банди, коли ця влада давала охорону жидівському населенню й розстрілювала погромників, то жиди, політичні партії **Поалей Сіон** та **Бунд**, зрадли-

во вели роботу, щоб знищити молоду Українську Республіку та завести комунізм. Лідер Поалей Сіону, київський адвокат Раппапорт дав звіт, який був надрукований у пресі; там, між іншим, подає:

“Ми опанували нашими впливами всю індустрію підкупством і агітацією, робітничі організації терором, пропагандою проти верхів управи і т. д. Рівночасно ми взяли під нашу контролю комерцію через банки. Ми мали, але дуже мало спротиву, пасивного спротиву збоку української буржуазії, також спротивів української кооперації, Українбанку, Союзу Банків і т. д.

Той останній спротив ми поборолі через “Синдикат службовців” (Революційний союз робітників), який ми загорнули під наш вплив, будучи невідомими для тих, хто не знав того і тих, хто не повинен був знати наших плянів.

Після перемоги над Національною кооперацією, український націоналізм стратив свою економічну базу. Те виконали банківські інституції, якими управляли наші товариші: Назерт, Глосс, Фішер, Кравс і Спіндлер, які вели головну роль в тій роботі. Після призначення нашого товариша Моргуліса директором Українського Банку, наша перемога була цілковита.

Як представник Поалей Сіону, я почуваю своїм обов'язком сказати з великим задоволенням, що наша партія й Бунд стали директивним центром маневрування тими великими стадами російських овець”.

(“L'Intrassinjeant”, number 14540, May, 27, 1920;

“Know Your Enemy”, p. 15).

Отже одні Жиди тої ж самої партії працювали і з большевиками і з українським урядом.

Ті пляни знищення України були заплановані і, як подає лідер сіоністів Самуїл Рот у своїй книжці “НАУ АНД ФОРЕВЕР” (1925 р., сторінка 142), що коли прийде їх король-месія, то:

“В Росії тільки дітей при грудях залишать, а з решти зробить велике цвинтарище з Москви і Петрограду. З Польщі й України він зробить пустиню, всіх жінок у

тих країнах віддасть на потіху перед тим, заки їх знищити”.

(“Now and Forever”, by Samuel Roth, 1925, p. 142).

По виході тої книжки 200 примірників було вислано в Москву. Кільканадцять примірників попало в бібліотеку в Москві. Коли московська верхівка довідалася, що в тій книжці плянується, то ясна річ обурилася. ЧЕКА забрало всі примірники, які могло і тих, хто читав ту книжку, заарештувало та всі вони зникли. Ця книжка в 1933 році відіграла велику роль в долі України.

Тухачевський і інші маршали та визначніші Москалі зверталися до Сталіна, щоб не віддавав Україні з Кримом на поселення Жидам під Сіон та припинив голод в Україні. А коли те не допомогло, то маршал Тухачевський з іншими зробили змову проти Сталіна. Змову викрили і всіх змовників розстріляли. Сталін провів чистку по цілім ССРСР, змінив свій плян з Україною (себто заселення України і Криму Жидами), а дав Жидам у Сибірі Біробіджан. Помагав їм грішми і матеріялами та реманентом. Пірвав із сіоністами та став переслідувати Жидів, звільняти їх із високих посад та заміняти своїми людьми. Хрущов продовжує цю ж саму політику.

Жидівство домагається, щоб християнські релігійні книжки викинули з Євангелія все, що є проти Жидів, де згадується про розп'яття Христа та інше. Але чому тоді Жиди не мали б викинути всього того, що є в Талмуді проти християн чи нежидів? Наприклад у Талмуді є таке:

“Як скоро з'явиться Король Месія, він об'явить себе. Він знищить Рим і зробить пустинню з нього. Хопта й бодячця будуть рости на місці папської палати. Тоді пічне він безжалісну війну на нежидів і побідить їх. Він знищить їх масово, вб'є їх царів і залишить пустою цілу Римську землю. Він скаже до Жидів: Я є Ваш Король Месія, на котрого Ви чекали. Заберіть золото, срібло від гоїв”.

(“—Josiah 60, 6. Rabbi Abarbanel to Daniel, 7, 13).

“Коли прийде Месія, то кожний Жид буде мати 2800 рабів”.

(Simeon Haddarsen, fol. 56-D.).

“Жиди є люди, але нежиди в цілому світі, не люди, лише звірі”.

(Raba Mеса 11, 6).

У Талмуді є багато інших подібних випадів проти християнства і нежидів. Треба б і в Талмуді зробити зміну. Чи то тільки в Талмуді Жиди подають такі ідеї? Видко, що ті ідеї, на котрих виховано жидівство, мають вплив і на теперішню їхню політику, бо вона має подібні пляни, що є в Талмуді. Наприклад:

“Жиди мають право підпорядковувати людство під свою зверхність і бути властителем цілого світу. То є історичне призначення жидівства”.

(A Program for the Jews and Answer to All anti-semities (New York Committee for the Preservation of the Jews”), pp. 99-100).

РЕЛІГІЙНЕ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЖИДАМИ І КОМУНІСТАМИ

“Вплив Жидів можна прослідити в останніх заворушеннях, у нищенню принципів в Європі... і людину жидівської раси ми бачимо у проводі тих подій... Люди Бога кооперують з атеїстами... і все тому, що вони хочуть знищити невдячне християнство”.

(Lord Beaconsfield (Disraeli), 1882).

“Велика ідея Юдаїзму буде сполучена з жидівською наукою і опісля в Світове Братство всіх націй — Великий Юдаїзм, і фактично окремі раси і релігії зникнуть”.

(“The Jewish World”, February, 1883).

“Багато з існування самого большевизму, з обставини, що так багато Жидів є большевиками, лежить у тому факті, що ідеї большевизму в багатьох точках згодні з найкращими ідеями жидівства”.

(“The Jewish Chronicle”, April 9, 1920).

“Фундаментально Юдаїзм є проти-християнський”.

(“The Jewish World”, March 15, 1923).

“Всі нації і релігії будуть знищені”.

(“The Jewish World”, 1892).

“Комунізм є відкритим нищителем християнства”.
(Moris Samuel: “Great Hatreds”, New York, December, 1919, p. 199).

ЗАКЛЮЧЕННЯ

На старання пані Л. Марголін вибілити Жидів від участі в злочинах в Україні та мати змогу обвинувачувати Українців в анти-семітизмі та погромах, я дав докази, що вона сказала неправду. Навіть її батько А. Марголін і той признає, що були жидівські комісарі в уряді СССР.

Привів я два докази погромів: один проскурівський, другий погром над Арабами під Єрусалимом у 1948 році. Отже якщо закидати погроми Українцям, то нехай і Жиди заглянуть у свою історію та знайдуть там многократ більші й нелюдські погроми, як вони були в Україні.

В історії нема ні одного народу, який не мав би світлих і темних плям у своїй визвольній боротьбі. Мали їх інші народи, мала Україна, — і мають ті чорні плями Жиди.

Наша українська преса повинна висвітлювати правдиво злочини погромів, як в Україні так і в інших націях, бо зі злом треба боротися. Але не треба скривати їх чи оправдуватися за чужі гріхи, цідячи правду через зуби. Дивним є те, що в нашій пресі радо друкують провокативні статті про проскурівський погром, а відмовляються містити правду. Самі жидівські лідери, а їх багато, в пресі зазначили як очевидці в Україні те, що не було вини українського уряду в Україні в тих погромах, які поповнили банди, демобілізовані жовніри московської армії, війська Врангеля й Денікіна та Червоної Армії. Ні одна з тих сил не боролася з погромами, ні одна не давала матеріальної допомоги потерпілим так, як це робила Українська Влада. На все те є документи, що легко ствердити.

Не можна вибілювати Жидів у тих злочинах, які вони поповнили в Україні, маючи контроль в уряді СССР на 75 до 100%. Та й ніхто їх не може вибілити, бо вони багато разів у пресі самі признаються до тих злочинів. Голод був ними проведений в Україні у 1933

році, згідно з умовою американських мільйонерів з урядом ССРСР, як подає сенатор Джек Тінней, а також як свідчить документ самих жидівських лідерів.

Тут подаю витяг з листа, який сам за себе говорить:

"Це добра подія, що Советський Союз вийшов на верх і виявив себе, що він справді є Жидівською Імперією, вбиваючи, виголоджуючи і знущаючись над християнами без загрози покарання".

Це писав у листі:

(Charles R. Crane (Paris, France) in letter to Edvard Mandel House, New York, N. Y., October 21, 1933, (Yale University Library, New Haven, Connecticut).

Отже доказ і потвердження сенатора Джека Тінней про умови заселення України і Криму Жидами, де мали б вони побудувати СІОН. Коли те винищування українського народу йшло за помалу, а переселити в Сибір усе населення України було неможливим, як виявив Хрущов пляни Сталіна в своїй таємній промові на конгресі комуністичної партії, то рішили виморити їх голодом. Страхіття того голоду найкраще підтвердив О. Каленик у своїй книжці "Що несе з собою комунізм", яка стверджує факти, що ходило лише про винищення українського населення, щоб звільнити землю для поселення Жидів. То стверджує жидівський історик, як подає українська енциклопедія про заселення України Жидами.

Може ті факти, які я тут подаю, лише в дуже малій частині, будуть матеріалом для тих, які засідають за "Круглим столом", та може вони піchnуть говорити людською мовою, а не паплюжити себе і всю українську націю.

Я щераз зазначую, що моя думка така, щоб Жиди виложили всі документи, які вони мають проти Українців і нашої влади, а Українці зі свого боку мають подати документальні докази проти Жидів.

Але в першу чергу постає питання: хто мав би говорити в імені української спільноти і хто мав би говорити в імені Жидівства? Лише тоді можна буде розв'язати ту тяжку проблему. А її розв'язати треба, як для жидівства, так і для українства.

З М І С Т :

	Стор.
Матеріали для цієї брошури	2
Від автора	3
Два погроми	21
1) Проскурів	22
2) Погром Арабів у Палестині	27
Підсумки двох погромів і їх порівняння	30
Докази участі Жидів у російській большевицькій революції	32
Під розвагу учасникам українсько-жидівської конференції "Круглого стола" в Нью-Йорку	35
Релігійне переслідування Жидами й комуністами	38
Заключення	39

"Wake Up America"
122 E. Maple St.
Ontario, California 91761

Наклад 1000 прим.

PUBLICATION "WAKE UP AMERICA"